ale tuzemské orgány nejsou k tomu povinny; otázka, zdali požívají trestní imunity v případě, meškají-li na souši služebně, jest předmětem sporu. Exemce jejich z jurisdikce civilní jest popírána. Význačným způsobem zasahá v toto postavení lodní posádky nedotknutelnost válečné lodi samotné, která podobně jako nedotknutelnost hotelu vyslancova se projevuje zákazem vstupu na loď tuzemských státních orgánů (jinak však stran celní prohlídky V. Britanie). Nedotknutelnost tato, „věcná exteritorialita", trvá vedle zákazu podrobiti loď donucovacím opatřením jako exekuci, kterýžto zákaz plyne již z principu ochrany veřejné funkce cizího státu na státním území, určením předmětu k veřejným jeho účelům. I nedotknutelnost válečné lodi nedovoluje však souditi, že válečná loď v cizích státních vodách jest součástí území domácího svého státu, anebo že zásadně válečná loď nepodléhá tuzemskému právnímu řádu. Jen výjimkou z něho přísluší hlavně trestní právomoc nad posádkou válečné lodi orgánům jejího státu. Stran vydání utečence na loď naskytují se podobné otázky jako stran vydání z budovy vyslanecké; připouští se politické utečence nevydávati.

Literatura.

Vedle spisů, uvedených již při hesle Diplomatičtí zástupci, str. 389, pojednávají o ex-ě jmenovitě i soustavné práce o mezinárodním právu soukromém. Zvláště o ex-ě pojednávají anebo z obecných pojednání nově jsou uvedeny spisy: „Annuaire de l'Institut de droit international", session de Cambridge, 1895; v. Bar: „Theorie und Praxis des internationalen Privatrechts", 1889, sv. II.; Beling: „Die strafrechtliche Bedeutung der Exterritorialität", 1896; Féraud-Giraud: „États et Souverains, Personnel diplomatique et consulaire, Corps de troupe, Navires et Équipages, Personnes civiles devant les Tribunaux étrangers", 1895, sv. I./II.; v. Frisch: „Der völkerrechtliche Begriff der Exterritorialität", 1917; Heyking: „L'exterritorialité", 2. vyd., 1926; Hill: „Immunités diplomatiques et consulaires et immunités à reconnaître aux personnes investies de fonctions d'intérêt international" (zpráva pro Institut práva mezinárodního), 1927; Laurent: „Droit civil international", 1880, sv. III.; Loening: „Die Gerichtsbarkeit über fremde Staaten und Souveräne", 1905; Moore: „International law Digest", 1906, sv. IV.; Neumayer: „Internationales Verwaltungsrecht", 1910—1926, sv. I.—III.; Odier: „Des privilèges et immunités des agents diplomatiques en pays de chrétienté", 1890; Ortolan: „Éléments de droit pénal", 5. vyd., 1886; Ozanam: „L'immunité civile de juridiction des agents diplomatiques", 1912; Pietri: „Étude critique sur la fiction d'exterritorialité", 1895; Phillimore: „Commentaries upon international law", 3. vyd., 1882, sv. II.; Politis: „Note au jugement du tribunal de la Seine du 23 mars 1907, Dalloz, Jurisprudence générale", 1907, část 2., str. 281 sq.; van Praag: „Juridiction et droit international public", 1915; Rey: „Les immunités des Fonctionnaires internationaux", 1928; Strisower: heslo „Exterritorialität" v Österreichisches Staatswörterbuch, 2. vyd., 1905; týž: „L'Exterritorialité et ses principales Applications, Académie de droit international — Recueil des cours 1923", sv. I., 1925; Strupp: „Beiträge zur Reform und Kodifikation des völkerrechtlichen Immunitätsrechts", 1926; Vercamer: „Des franchises diplomatiques et spécialement de l'exterritorialité", 1891; Zorn: „Das deutsche Gesandtschafts-, Konsular- und Seerecht" v Annalen des deutschen Reiches, 1882 (v textu citován Zornův spis z r. 1920, uvedený v hesle Diplomatičtí zástupci, str. 379). — „Zpráva kodifikační komise Společnosti národů", C. 196., M. 70./1927, citována zkráceně Raport.

Vladimír Vochoč.

Farář

viz Katolická církev.

Farní obce

viz Katolická církev.

Fideikomisy.

I. Historický vývoj. II. Rodinné f. podle obč. zák. III. Slovensko a Podkarpatská Rus. IV. Boje o f. V. Zrušení f-ů. Literatura.

I. Původ rodinných f-ů je dosud temný a bez podrobné práce archivní sotva se vyjasní. Podobá se pravdě, že sluší jej hledati jednak v potřebách a snahách šlechty, ženoucích k vybudování instituce, která by zabezpečovala lesk rodiny, splendorem familiae, jednak v práci doktriny, romanisticky školené, která se dala do služeb těchto snah a potřeb. V našich zemích hojnější zřizování f-ů souvisí asi se vstupem Habsburků na španělský a český trůn a s přenášením zařízení ve Španělsku pro šlechtu platných do ostatních oblastí habsburského panství. Většina významných rodinných f-ů v zemích historických pochází ze stol. 17. (srov. Cod. Austr. I., str. 337 násl.), ale — ježto konfiskační dekret Ferdinanda II. ze dne 16. XI. 1631 (srov. Cod. Austr. I., str. 336) vytýká, že, ač konfiskace vůbec se nevztahuje na f-y, pro tentokráte ob atrocitatem criminis a velké škody válečné způsobené rebelií stejně jako statky alodní propadají fisku — nebude možno po-